

Petar

i Lovci na zvezde

DEJV BERI & RIDLI PIRSON

Prevela Svetlana Babović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2009.

*Za Storiya, Roba i Sofi; Marsela i Mišel;
i, naravno, za Pejdz, čija je ovo ideja bila*

NEDODIJA

Umorna stara kočija, koju su vukle dve matore rage, kotrljala se ka pristaništu. Njeni su škripavi točkovi zapinjali za svaku dasku, probudivši Petra iz nemirnog sna. Unutrašnjost kočije, sparna i zagušljiva, osećala se na pet malih dečaka i jednog odraslog čoveka, od kojih niko nije bio vičan kupanju.

Petar je bio glavni među dečacima, zato što je bio najstariji. Ili možda i nije bio najstariji. Petar nije imao predstavu koliko ima godina, tako da je sebi davao onoliko koliko mu je odgovaralo, a odgovaralo mu je taman toliko da ima jednu godinu više od najstarijeg dečaka. Ako je Petar navodno imao devet godina, a novi dečak koji bi došao u kuću Svetog Norberta i postao član Svoje glavih dečaka rekao da ima deset, Petar bi izjavio da ima jedanaest. Takođe, mogao je najdalje da pljune. To ga je činilo neprikosnovenim vođom.

Kao vođa, smatrao je da mora da brine o svemu. Danas, međutim, nije bio baš najsrećniji zbog toka kojim su se stvari odvijale. Dečacima je samo rečeno da putuju 'negde daleko', i

to brodom. Koliko god da Petar nije voleo to mesto na kojem je živeo poslednjih sedam godina, što je kočija dalje odmicala, reč 'daleko' snažno mu je odzvanjala u glavi.

Iz Svetog Norberta krenuli su po mraku, a sada je Petar mogao da vidi sumornu svetlost dana kroz mali okrugli prozor na svojoj strani kočije. Pogledao je napolje, škiljeći, i video kako se nekakva mračna senka pomalja nad pristaništem. Petru je to izgledalo kao čudovište, sa ogromnom bodbom na leđima. Petru se nije sviđala pomisao da završi u stomaku tog čudovišta.

„Znači, to je to?“ pitao je. „Brod na koji idemo?“

Odmah nakon toga, naglo je čučnuo, izbegavši gvozdenu desnicu Edvarda Grempkina. Stalno je imao na umu gde se ta pesnica nalazi; čuvao se nje punih sedam godina. Grempinkin, drugi u lancu komandovanja u kući Svetog Norberta za Svo-jeglave dečake, bio je čovek sa milion pravila – mnoga od njih smislio bi u trenutku, a sva su se ispoljavala u vidu čuške po uvetu. Nije preterano mario na *čijem* uvcetu će završiti ta čuška. Svi dečaci bili su prestupnici, barem je tako on razmišljao.

Ovoga puta, čuška je završila na uvcetu dečaka koji se zvao Tomas, i koji je dremuckao pokraj Petra koji je čučao.

„JAO!“ uzviknu Tomas.

„Ne završavaj rečenicu predlogom“, reče gospodin Grempinkin. On je takođe bio učitelj gramatike u Svetom Norbertu.

„Ali ja nisam... JAO!“ opet zakuka Tomas, nakon što ga je gospodin Grempinkin još jednom čušnuo. Imao je stroga pravila i kada su odgovori bili u pitanju.

Za trenutak, u kočiji je bilo tiho, izuzev truckanja. Onda je Petar ponovo pokušao.

„Gospodine“, rekao je, „da li je ovo naš brod?“ Netremice je gledao u pesnicu, za slučaj da se ispostavi da je i reč *brod* predlog.

Petar je pomišljao da pobjegne daleko, ali nije znao da li je to moguće – da se pobjegne dalje od 'daleko'. U svakom slučaju, nije video mnogo prilika za beg. Posvuda su bili mornari i lučki radnici, zaprege i kočije. Negde na stražnjem delu broda, moderno obučena gospoda putnici ukrcavali su se preko rampe sa ogradom od konopca. Na pramcu, nekoliko svinja i krava prelazilo je preko strme daske, predvođene običnim putnicima obučanim poput Petra i njegovih drugara.

Gremplin je pogledao kroz prozor i iskezio se, ali njegov osmeh nije bio nimalo prijatan. Ništa na njemu nije bilo prijatno.

„Da, to je vaš brod“, rekao je. „*Nedođija*.“

„Šta je to *Nedođija*?“ pitao je dečak koji se zvao Prentis, i koji je bio najnoviji u sirotištu i nije primetio pesnicu koja je zato završila na njegovom uvetu.

„AH!“ uzviknuo je.

„Ne postavljaj glupava pitanja!“ opomenu Gremplin, koji je pod 'glupavim pitanjima' smatrao ona na koja nije znao da odgovori. „Sve što treba da znate jeste to da će vam ovaj brod biti kuća sledećih pet nedelja.“

„Pet nedelja, gospodine?“ pitao je Petar.

„Ako budete imali sreće“, odgovorio je Gremplin koji je sada isturio glavu kroz prozor kočije i proučavao nebo. „Ako vas oluja ne odnese na pola puta do pakla.“ Ponovo se nasmejao. „Ili na neko još gore mesto.“

„Zar postoji gore mesto od pakla, gospodine?“ zapitkivao je Džejms.

„Hoće da kaže, ako brod potone“, objasni Debeli Ted, koji je imao da dar da uvek sve gleda crno, „pa mi završimo u moru i onda moramo da plivamo da bismo izvukli žive glave.“

„Ali ja ne znam da plivam“, požalio se Džejms. „Niko od nas ne zna da pliva.“

„Ja znam“, hvalisao se Debeli Ted ponosno.

„Ti umeš da *plutaš*“, ispravio ga je Petar. Čak je i Grempink prasnuo u smeh na to, a ispod ispucalih usana sevnuše žuti zubi.

Petar je pogledao dole ka pristaništu i video jedan mnogo lepši i veći brod, ofarban u sjajnu crnu boju. Njegova posada nosila je uniforme, za razliku od one na *Nedođiji*. On je, takođe, bio natovaren i činilo se da je spreman za plovidbu. Kada bi barem moglo da se bira između ova dva broda...

„Nije ni bitno“, reče Grempink, mudrujući dok se njegovo raspoloženje popravljalo. „Plivanje, potapanje, plutanje – ajkule će ionako da se pobrinu za vas pre nego što stignete da se udavite.“

„Ajkule?“ upita Džejms.

„Ogromne ribe sa mnogo zuba“, objasni Debeli Ted. „One jedu ljude.“

„Šta ako nema ljudi u moru?“ čudio se Tomas. „Šta onda ajkule jedu?“

„Kitove“, reče Debeli Ted. „Ali one više vole ljude, a tamo, u moru, ima mnogo ljudi. Brodovi stalno tonu. Čuo sam za jedan... AH!“

„E sad je dosta, brbljivče jedan“, reče Grempink, koji je imao pravilo i za preterano brbljanje.

Kočija se dokotrljala do broda i stala. Dok su Grempink i dečaci silazili, pred kočijom se pojavio jedan mršavi, proćelavi čovek u prljavoj oficirskoj uniformi.

„Ti si Grempink?“ pitao je.

„Taj sam“, odgovori Grempink. „A ti si...?“

„Slank. Vilijam Slank. Prvi oficir, drugi komandujući na *Nedođiji*.“ Čovek je napravio grimasu kao da je zagrizao trulu šljivu. Petru se učinilo kao da taj Slank ni u čemu ne voli da bude drugi. „To su siročići, dakle?“

„Jesu“, potvrdi Grempink. „I ti ćeš ih primiti.“

„Briga me za dečake“, objašnjavao je Slank.

„Onda te za ove stvarno neće biti briga“, reče Gremppkin.

„Imali smo mi već dečake na brodu“, objasni Slank. „Stalno su jurcali za pacovima.“

Dečaci su se zgledali. *Pacovi?*

„Najbitnije od svega“, reče Gremppkin, „jeste da ih držite pod kontrolom.“ Da bi dočarao šta pod tim podrazumeva, zamahnuo je pesnicom, ne gledajući gde će ona završiti. A završila je na Prentisu, koji je bio nov, i nije znao da nije baš najpametnije stajati sa Gremppkinove desne strane.

„AH!“ zaurla Prentis.

„Gospodine“, obrati se Džejms Slanku, „imate pacove na brodu?“

„Ne zbijaj šale sa pacovima!“ reče Slank, ćušajući Džejmsa po uvetu. „Oni su ukusan obrok kada ponestane hrane.“

„Kada ponestane hrane?“ uzviknuo je Debeli Ted, odjednom nevoljan da načini sledeći korak. „Kada će se to desiti?“

Slank ga ošamari i reče: „Nakon što pojedemo *tebe*.“

Gremppkin je klimnuo glavom odobravajući, sada uveren da ostavlja dečake u sigurnim rukama.

Petar je osmatrao okolinu, tražeći mesto na koje bi mogao da pobegne i sakrije se. Video je prodavnicu konopaca i nekoliko taverni – *Slani pas*, *Sirenina pesma*. *Sirenina?* razmišljao je. Ali gde god je pogledao, sve je vrvelo od mornara i lučkih radnika, grubijana krupnih šaka. Ni deset koraka ne bi napravio pre nego što ga neko dohvati, pod uslovom da ga Slank prvi ne pritegne.

„Ja se vraćam u Sveti Norbert“, reče Gremppkin. Okrenuo se ka kočijama, na tren zastao, pa se opet okrenuo i rekao, „Vi, dečaci, čuvajte se.“

Za sedam godina, to su bile najlepše reči koje je Petar čuo da je Gremppkin izgovorio.

„Dobro“, reče Slank, kada se Grempinkin vratio u kočiju. „Dečaci, ukrcavajte se. Sačekaćemo još jedan deo tovara i onda odlazimo.“

Petar je gledao u onaj lepši brod u pristaništu. Neki vojnici su mu se približavali, noseći puške sa bajonetima. Vojnici su nosili jasnoplave uniforme i crne, sjajne čizme. Hodali su sa obe strane kočije koja je nosila nekakav kovčeg, sav umotan u lance i katance.

Dečaci su oklevali, sada kad su prvi put mogli bolje da osmotre *Nedodiju*. Nije bila toliko velika koliko su očekivali, i delovala je staro, sa jadnim i ofucanim konopcima, farbom koja se ljuštila, a trup joj je bio prekriven školjkama i zelenim muljem.

„Idemo, pokret!“ zapovedi Slank.

„Ja ne znam da plivam“, prošaputao je Džejms.

„Bićemo dobro“, hrabrio ga je Petar. „Ne može da nam bude gore nego u Svetom Norbertu.“

„Da, može“, reče Debeli Ted. „Može da ponestane hrane.“

„A tu su i ajkule“, Tomas ga je podsećao. „I pacovi.“

„Bićemo mi dobro“, ponovio je Petar, krenuvši prvi uz brodske stepenice, kao pravi vođa, ali je i dalje razmišljao kako da pobjegne pre nego što brod isplovi.

DRUGI TOVAR

Nedaleko od *Slanog psa* i *Sirenine pesme* koji su se nalazili dalje niz pristanište, dva su čoveka rmbačila pod okriljem mraka, u turbobnom skladištu čija su ogromna vrata bila otvorena prema luci i brodovima koji su se spremali za isplovljavanje.

„Da li smo konačno gotovi?“ pitao je Alf, krupniji od dvojice ljudi. Imao je bradavicu na nosu veličine i oblika male pečurke. „Zato što bi mi dobro došao jedan rum.“

Alf je, kao pravi mornar, uvek mogao da drmne jednu.

„Ne još“, reče Mek. „Slank kaže da treba da utovarimo još jedan, to je ovaj ovde.“ Mek, mršavi čovek, ali jak kao niko na *Nedođiji*, imao je na vratu tetovažu zmijske glave, čije je telo nestajalo ispod odeće.

Mek je prstom uperio ka uglu skladišta gde je prljavo platno prekrivalo nekakvu poveliku stvar. Dva čoveka su se odgegala do tog neobičnog predmeta. Mek je zgrabio jedan kraj platna i skinuo ga, otkrivajući običan sanduk napravljen od teškog

drveta koji je bio zaključan tankim lancem i obezbeđen sa dva – ne, tri katanca.

Alf je proučavao sanduk, mršteći se. „Nije li ovo sanduk koji su vojnici doneli jutros?“ pitao je.

„Liči na njega“, reče Mek. „Ali nije. Bila su dva sanduka. Crni, koji su vojnici utovarili na *Osu*. Bio je težak kao tuč. Tada me je Slank odvojio sa strane i rekao da želi da mi, ozbiljni i pažljivi, utovarimo ovaj na *Nedođiju*. Rekao je da ga prekrijemo platnom i stavimo ga na glavni prolaz tako da izgleda kao da pripada nekom od putnika. Rekao je da ćemo, ako ovo dobro odradimo, biti nagrađeni sa dva šilinga više.“

„Za svakog?“ upita Alf.

„Za svakog“, potvrdi Mek.

„Dobro, onda“, reče Alf, koji je bio od onih koji ne postavljaju pitanja kada su dva šilinga u igri.

„Vežimo ga, onda“, reče Mek. „Ti podigni ovaj kraj, a ja ću da provučem platno ispod i da obmotam konopac.“

„Zašto *ti* ne bi podigao ovaj kraj?“ reče Alf.

„Zbog mojih leđa, Alfe“, pravdao se Mek. „Znaš kako me muče.“

„Ništa više nego mene moja“, odgovori Alf.

„Ali ja sam prvi rekao“, nije odustajao Mek.

Alf je uzdahnuo. Što duže se budu raspravljali – Alf je znao, iz iskustva, da će se Mek prepirati do iznemoglosti – manje su šanse da će cugnuti koju kapljicu ruma pre nego što zaplove.

„Dobro, onda“, reče Alf, i čučnu da uhvati kraj sanduka.

Alf je bio jednostavan čovek, skromnih prohteva. Ono što je želeo od života bilo je da ima dovoljno hrane da ne bude gladan, neko lepo, toplo mestašće da ne spava na kiši, i pokoja čašica ruma tu i tamo. Alf nikada nije iskusio pravu sreću, i nije ni očekivao da će se to ikada dogoditi.

Alf je bio potpuno nespreman za ono što će se desiti kada njegove grube, kvrgave ruke budu dotakle sanduk.

Pre svega, osetio je toplotu, koja je počela da se širi od njegovih dlanova, ali je nastavila brzo da kola rukama i čitavom dužinom leđa, a svuda gde je ta toplina prolazila bilo je... *predivno*. Kao da je zagazio u nekakvu toplu kupku. I u trenutku, bol iz njegovih krivih matorih leđa, sa kojim je živeo skoro od prvog dana kada je došao na dokove, nestao je. Isto se dogodilo i sa bolom u nogama. Iščezao je!

Ali to nije bilo sve: osećao se nekakav... *miris*. Cveće. Mlada trava na livadi odmah nakon prolećne kiše. Sveže oljuštene pomorandže. Cimet i med, i ispečen hleb tek izvađen iz furune. I drugi mirisi, čak bolji od svih ostalih, iako Alf nije mogao da ih razazna. *Kao u snu*, mislio je.

Alf je sada mogao da vidi kako mu se oko glave vijori nekakva svetlost, sa bojama i iskricama koje plešu uz zvuk... *zvona*. Da, bila su to zvona, sićušna, ocenio je po njihovom zvuku – a bio je to lep i prijatan zvuk – iako je Alf mogao da čuje još nešto, kao da neko nešto hoće da mu kaže. Naprezao se da čuje, želeo je da čuje...

„Alfe!“ reče Mek, sada već snažno drmajuci Alfovo rame, toliko jako da je Alf ispustio sanduk. A kada je to učinio, predivni mirisi su nestali, nije bilo svetlosti, ni zvona, i Alf je osetio kao da mu se neka težina vraća u telo, u leđa i noge, sa sve starim boljkama i bolovima. Kao da se prizemljio, budući da je – što je, opet, bilo nemoguće – lebdeo iznad poda u skladištu, tek koji milimetar od tla, ali *lebdeo* je.

„Alfe!“ ponovi Mek. „Šta nije u redu sa tobom?“

Alf je pogledao u Meka, zatim ponovo u sanduk, pa ponovo u Meka. Zabio je prste u uši, izgledajući pomalo blesavo.

„Ja... kada sam ga dotakao...“ reče Alf. „Zar ih nisi čuo?“

„Čuo šta?“ upita Mek.

„Zvona“, objasni Alf.

„Kakva zvona?“ reče Mek. „Nikakva zvona nisu se čula.“

„Zvona“, ponovi Alf. „I svetla, i...“ Zastao je, gledajući na koji način ga posmatra Mek. „Otrov za pacove!“ rekao je, lupajući rukama po pantalonama, pokušavajući da ih očisti.

„Da li si ti već bio u taverni danas?“ pitao je Mek sumnjičavo.

„Otrov za pacove!“ ponovi Alf, sada već trljajući ruke o stari prljavi peškir. Mek ga je gledao smešeći se. „Moram da ga skinem sa ruku.“

„Zvona?“ zadirkirivao ga je Mek, vrteći glavom. Okrenuo se ka sanduku. Alf je gledao kako Mek još jače zateže platno na sanduku, i navlači konopac preko njega. Jedan mali deo sanduka ipak se još video.

„Mek“, reče Alf. „Izazivam te da ga dotakneš.“

„Šta?“ reče Mek. „Da ga dotaknem?“

„Samo dodirni sanduk“, reče Alf. „Za ovaj drveni deo, evo ovde.“

„Neću da se petljam sa bilo kakvim otrovom za pacove! Sećaš se kako je Gladnica Bob prošao?“ Mek je smatrao sebe opreznim čovekom, ali istina je bila da se plašio da dotakne sanduk. Znao je da se nešto dogodilo kada je Alf dodirnuo sanduk; nekako, mogao je to da oseti. Ne, Mek je bio ubeđen da postoji nešto čudno u vezi sa tim sandukom. Zašto bi inače Slank dao specijalnu naredbu i nagradu od dva šilinga? Mek nije hteo da ga dotakne, ne, neka hvala.

„Nije naš posao da se zamajavamo sa tim“, reče Mek stežući kanap. Sada je platno pokrivalo ceo sanduk. „Slank je rekao da ga utovarimo na *Nedodiju*, i to je to.“

„Ali, Mek“, reče Alf. „Govorim ti, tako mi boga, bio to otrov za pacove ili ne, osećaj je sjajan.“

„Završimo posao“, reče Mek, snažno zatežući čvor, „i brišimo u tavernu da potrošimo naša dva šilinga i zaboravimo na sanduk.“

„U redu, onda“, reče Alf, pomislivši u sebi da dugo neće moći da zaboravi osećaj koji je upravo iskusio. Možda se, jednom kada se *Nedodija* bude otisnula na pučinu, ušunja i ponovo dodirne taj sanduk.

Gundajući, dva čoveka su podigla sanduk umotan u platno na kolica, i otkotrljala ih iz skladišta u pristanište. Nekoliko trenutaka kasnije, prošli su pored *Ose*, čija se posada spremala da isplovi.

„Lep brod, zar ne?“ reče Mek.

„Šta?“ reče Alf, koji je i dalje razmišljao o sanduku.

„Rekoh, *Osa* je prava lepota“, reče Mek. „Voleo bih da plovim na njoj jednog dana. Za nju kažu da je jedini brod koji može da nadmaši *Morskog đavola*.“

Pominjanje gusarskog broda nateralo je Alfa na pozornost. *Morski đavo* bio je brod najstrašnijih pirata koji plove preko sedam mora. Mornari kažu da, ako mu se nađeš na putu, vreme je da sklopiš mir sa Bogom, jer ćeš biti sa njim u roku od sat vremena.

„Nijedan brod ne može da nadmaši *Morskog đavola*“, reče Alf. „Nijedan do sada nije uspeo u tome.“

„Do sada“, uzvratilo Mek. „*Osa* je napravljena samo zbog toga, a kapetan Skot najbolji je mornar koji je ikada plovio ovim vodama. Za razliku od onog blesana koji upravlja našom lađom.“

Podrugljivo se smešeći, Mek je glavom pokazao ka *Nedodiji*, koja je sada bila ispred njih.

„Da“, reče Alf. „Pembridž bi prevrnuo i čamac na suvom.“

Sajrus Pembridž, kapetan *Nedođije*, nadaleko je smatran najnesposobnijim čovekom za upravljanje brodom još od kada je nastala voda.

„Ko bi se, za ime sveta, pri zdravoj pameti usudio da se oti-sne na more na brodu kojim upravlja taj čovek?“ pitao se Mek.

„Pa“, Alf je odgovarao, „*mi*.“

„Istina“, reče Mek. „Ali niko drugi ne bi dao posao nekome poput nas.“

Sada su stajali ispred *Nedođije*. Brod je bio natovaren i snab-deven hranom; posada je bila spremna za isplovljavanje. Ve-ćina putnika bila je na palubi. Neki od njih uplašeno su zagle-dali oronuo brod i nesposobnu posadu kojoj su poverili svoje živote. Drugi su bili naslonjeni na ogradu palube i osmatrali poslednje pripreme za isplovljavanje. Među njima, primetio je Alf, na pramcu se nalazila grupa od pet dečaka. Bili su po-prilično uplašeni, izuzev jednog, žilavog dečaka svetlosmeđe kose – nije bio najveći od njih, ali činilo se da je vođa. Imao je izgled, razmišljao je Alf, dečaka koji ne popušta tako lako.

„Dobro ste se setili“, reče Slank, silazeći niz stepenice, pred-vođen dvojicom mornara. „Kasnite. Plima je krenula da nado-lazi.“ Čoveku ispred sebe naredio je: „Utovarite ovaj sanduk.“

Kada su se sagnuli da spuste tovar, Alf – ne razmišljajući; ne znajući zašto to radi – zavukao je ruku ispod platna, napipava-jući sve dok prstima nije osetio glatko drvo.

„Ovde“, rekao je Slank. „Šta kog đavola ti *radiš*?“

Ali Alf ga nije čuo. U trenutku se ponovo izgubio – to-plina, mirisi, muzika i lebdenje – i bilo je prelepo, pogotovo ona slatka pesmica. Bilo je tu još nečega, takođe, nečega što su zvona pokušavala da mu kažu... *Šta li je to bilo?*

„DALJE RUKE OD TOG SANDUKA!“ viknuo je Slank. Alf je ustuknuo od sanduka, i tada muzika je prestala, a sa njom je

nestalo i sve ostalo. Alf se klatio, ali je uz Mekovu pomoć nekako ostao na nogama. Alf je gledao kako dva čoveka unose sanduk na brod, i osetio kako ga ispunjava tuga, zbog toga što možda više nikada neće čuti tu muziku. Umalo nije zajecao, ali čovek kao što je bio Alf nikada nije plakao.

Tada – a da opet nije znao zašto – Alf pogleda ka pramcu, i uhvati sebe kako gleda pravo u plave oči smeđokosog dečaka.

„Hajde, Alfe“, reče Mek, nežno povukavši Alfov kaput, zabrinut zbog ponašanje svog starog drugara.

Ali Alf je opet na trenutak zastao, a njegov pogled je i dalje bio uperen ka smeđokosom dečaku.

„Hajde“, ponovio je Mek. „Odlazimo!“

Alf se okrenuo i pratio svog drugara koji se zaputio prema konopcima koji su pridržavali brod na doku. Nakon nekoliko koraka, okrenuo se, ali dečaka više nije bilo. *Dečaci upadaju u razne nevolje*, pomislio je, dok mu je u ušima i dalje odzvanjala muzika onih zvona.

MOLI

Petar je projurio ka krmi preko oronule palube, izbegavajući mornare koji su vršili poslednje pripreme za isplovljavanje. Prednje brodske stepenice bile su odvojene, odvučene na palubu i sklopljene; sada su mornari radili na krmenom ulazu. Kada budu završili, više neće imati prilike da se pobegne sa broda.

Petrov plan bio je da šmugne kroz izlaz samo tren pre nego što mornari završe posao i nestane u gužvi, dole na pristaništu. Smatrao je da isplovljavanje neće biti obustavljeno samo zbog njega, samo jednog od pet dečaka.

Nije imao plan šta će da radi kada zbriše sa broda; znao je samo da ne želi da ostane na njemu. Video je dovoljno na *Nedodiji* i zaključio da je to odvratno, prljavo mesto, puno odvratnih, prljavih ljudi. Oni su bili posvuda oko njega, smrdeli su na znoj, navlačili konopce i jedra dok su oficiri uzvikivali naređenja koja su najčešće bila sačinjena od psovki. *Ne izgledaju baš kao najsrećnija grupa*, pomislio je Petar.